

Publicerad 2010-06-28 08:45 av osynligbörda

Skriven för snart 5 år sedan

Iskall tystnad

Jag går på en väg i en iskall stad
tittar upp på en isblå himmel
Den kvava, tryckande kvällsluften pressar sig
genom mitt iskalla inre
alltmedan vindens skrikande i träden
hånar mig och min idioti

Att vara så naiv
som jag var
har sitt pris;
Nämligen evig ånger
Att låta dig komma in
var det mest idiotiska jag gjort

Men hur hade jag kunnat låta bli?
Du var så vacker
inifrån, utifrån
Var man än stod såg man glöden i dig
Man kände hettan av den
på evigheters avstånd

Vägen jag går på är lång och svår
Himlen jag ser upp i måste bli kolsvart
innan dagen kan göra den ljus igen
Kvällsluften måste bli ännu kallare nattluft
innan den kan bli varm av dagens hetta igen
Trädens skrikande kommer bli
ännu mer påtagliga innan
de tillslut tystnar och förblir tysta

Glömma är svårt
förlåta omöjligt
Jag lät mig inbillas
du lät mig luras
Vi är båda lika ansvariga
för denna iskalla tystnad
jag nu känner
i mitt iskalla inre

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren osynligbörda med Poeter.se id #33702 innehar upphovsrätten